

DIJOURS SANT

Catedral de Vic, 13-4-2017

L'antífona d'introducció pròpia d'aquesta missa vespertina del Dijous Sant, que hem cantat, diu, amb paraules de sant Pau als Gàlates: «Nosaltres hem de gloriar-nos en la creu de nostre Senyor Jesucrist, pel qual tenim la salvació, la glòria i la resurrecció; ells ens ha salvat i ens ha alliberat» (cf. Ga 6,14). Aquest és el sentit de la celebració vespertina del Dijous Sant: posar la mirada en Crist que camina vers la creu salvadora de la humanitat. I aquesta és la nostra glòria. Sant Agustí en un dels seus sermons ens diu: «Confessem, germans, amb valentia, o, més ben dit, proclamem que Crist fou crucificat per nosaltres; hem de dir-ho no amb por, sinó amb joia, no avergonyint-nos-en, sinó gloriant-nos-en. Sant Pau s'adonà d'això i ho proclamava com un gran títol de glòria. I ell, que de Crist podia esmentar coses grans i divines, no va dir que es gloriés dels prodigis de Crist, com ara que, essent Déu en el si del Pare, havia creat el món, i, essent també home com nosaltres, havia dominat el món, sinó que va dir: *Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist.*»

Al cenacle, en el dijous més sant de la història, Jesús instituï el memorial de la seva passió i mort, el memorial del seu Misteri Pasqual, el sagrament de l'Eucaristia. Jesús, en el seu disseny d'amor per la humanitat sencera, volgué que el seu sacrifici redemptor romangués viu fins a la fi dels segles en el memorial de l'Eucaristia. En la santa Cena Jesús va expressar d'una manera suprema l'ofrena d'ell mateix; i d'aquest sopar en va fer el memorial del seu oferiment per la salvació dels homes: *Aquest és el meu cos lliurat per vosaltres* (Lc 22,19). *Això és la meua sang de l'aliança, que serà vessada per molts en remissió dels pecats* (Mt 26, 28). Adonem-nos-en bé. Quin do més gran la celebració de l'Eucaristia! Llegim en el Concili Vaticà II: «El nostre Salvador, en l'últim Sopar, la nit en què era lliurat, va establir el sacrifici eucarístic del seu Cos i la seva Sang, amb el qual havia de perpetuar pels segles el sacrifici de la Creu, fins al seu retorn, deixant així a la seva estimada Esposa, l'Església, el memorial de la seva mort i de la seva resurrecció, sagrament de pietat, senyal d'unitat, lligam de caritat, convit pasqual, en el qual es rep Crist, l'ànima s'omple de gràcia, i se'ns dona la primícia de la vida eterna» (SC, 47). Com podem, doncs, no deixar d'estimar i fruit d'aquest sagrament de vida? Com és que no som més i més apòstols de la santa missa? ¿La visc realment com el que és, el memorial del sacrifici de la Creu? ¿Quin canvi d'actitud en el meu cor, tant en la preparació com en la celebració, em demana la celebració de l'Eucaristia, memorial del misteri pasqual del meu Senyor, Jesucrist?

El Dijous Sant, dia de la institució de l'Eucaristia, és també el dia de la institució del sacerdoti dels apòstols de Crist. Crist va voler que el seu memorial fos present en la seva Església, i per ella per a tota la humanitat, fins al seu retorn. En la celebració de l'Eucaristia els ministres de Crist que exerceixen el sacerdoti apostòlic són insubstituïbles. I ja sabem la relació que hi ha entre l'Eucaristia i l'Església. Aquesta és el Cos de Crist, i per tal que visqui el que és, necessita la celebració de l'Eucaristia, necessita alimentar-se del Cos de Crist, per a esdevenir més i més el Cos de Crist, la seva Església. Per això avui, Dijous Sant, dia ple de gràcia especial, és moment propici

per a demanar al Senyor el do de les vocacions sacerdotals al servei de la nostra diòcesi i de tota l'Església. La pregària ha de ser ben concreta: Senyor, vós sabeu el que hi ha en el cor de cada jove. Us demanem per aquell que vós heu escollit i crideu; doneu-li un cor ben obert a la vostra crida i un cor ben generós a donar la resposta que vós voleu. Senyor, que tots els qui heu cridat i han respost, tant en la vida sacerdotal com en el Seminari, siguin sempre ben fidels.

La Creu de Crist és l'expressió màxima de l'amor. L'Eucaristia és el memorial de l'amor del qui lliura la vida pels seus amics. El sacerdoci és ofici d'amor. Tot parla d'amor en el Dijous Sant; per això avui és el dia de la Caritat. Fou en el cenacle on ressonaren les paraules de Jesús: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat* (Jn 13,34). I ja sabem com ens ha estimat Jesús: fins a l'extrem, donant la vida. Per això ens diem ben sincerament: Quant no ens queda encara per a poder estimar com Jesús ens mana que ens estimem! Però Jesús no ens vol aclaparar demanant-nos coses impossibles. Ell amb el misteri de la creu ha vingut a crear un home nou. En Jesús, en el seu misteri de mort i resurrecció, s'ha obert la possibilitat d'un home nou. Aquells que per la fe i els sacraments vivim en el Senyor. En ell sí que és possible estimar com ell mateix ens mana. Necessitem, però, la humilitat i la força de la vida d'amor que brolla d'ell mateix en el sacrament de l'Eucaristia i de tota la seva gràcia que, per mil mitjans, ell no parar de donar-nos i que és capaç de canviar el nostre cor de pedra per donar-nos un cor de carn, capaç d'estimar de veritat.

Que no es perdi la gràcia del Dijous Sant, obrim el cor a l'amor del Senyor i deixem-nos rentar els peus per ell. Ell ja sap quines són les nostres defallences en l'amor i en el seguiment d'ell, però ell no es cansa mai de ser el nostre servent que, humil als nostres peus, ens retorna, amb la seva misericòrdia, a la condició de fills de Déu, de membres del seu Cos. Que així sigui.